

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně pobočka ve Zlíně rozhodl po provedeném hlavním líčení dne 14. 3. 2024 v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Radomíra Koudely a přísedících Ing. Jiřího Stodůlky a Bc. Věry Šmídové

takto:

Obžalovaný **K. G.**, narozený dne XXXXX,
trvale bytem XXXXX, nyní pobytem XXXXX

uznává se vinným, že

ve dnech 25. 8. 2016, 29. 9. 2016, 11. 11. 2016 a 28. 12. 2016, jako předseda představenstva společnosti XXXXX, IČO: XXXXX, tehdy se sídlem XXXXX, jež se ucházela o získání veřejných zakázek financovaných z Integrovaného regionálního operačního programu Evropského fondu pro regionální rozvoj, prostřednictvím Ministerstva pro místní rozvoj České republiky, konkrétně u projektů:

- reg. č. XXXXX s označením Revitalizace bytového domu XXXXX, na který byla Společenstvím vlastníků jednotek domu XXXXX žádána dotace ve výši 2 331 308 Kč (a byla dodatečně v roce 2023 vyplacena částka ve výši 1 866 829,35 Kč),
- reg. č. XXXXX s označením Revitalizace bytového domu XXXXX, na který byla Společenstvím vlastníků jednotek domu XXXXX žádána dotace ve výši 1 022 356 Kč (avšak žádné finanční prostředky vyplaceny nebyly),

- reg. č. XXXXX s označením Zateplení bytového domu XXXXX č. p. XXXXX, na který byla Společenstvím vlastníků jednotek domu XXXXX žádána dotace ve výši 2 138 054 Kč (avšak žádné finanční prostředky vyplaceny nebyly),

- reg. č. XXXXX s označením Revitalizace bytového domu XXXXX, na který byla Společenstvím vlastníků jednotek domu XXXXX žádána dotace ve výši 1 765 875 Kč (avšak žádné finanční prostředky vyplaceny nebyly),

v průběhu výběrových řízení na dodavatele stavebních prací vyhotovil nebo nechal vyhotovit a poté s nabídkami společnosti XXXXX, také předložil doklady o poskytnutých bankovních zárukách, požadované v zadávacích podmínkách, a to:

- smlouvu s Komerční bankou, a. s., o poskytnutí bankovní záruky, resp. záruční listinu ze dne 25. 8. 2016, reg. č. XXXXX, znějící na částku 160 000 Kč,

- smlouvu s Komerční bankou, a. s., o poskytnutí bankovní záruky, resp. záruční listinu ze dne 27. 9. 2016, reg. č. XXXXX, znějící na částku 60 000 Kč,

- smlouvu s Komerční bankou, a. s., o poskytnutí bankovní záruky, resp. záruční listinu ze dne 8. 11. 2016, reg. č. XXXXX, znějící na částku 160 000 Kč,

- smlouvu s Komerční bankou, a. s., o poskytnutí bankovní záruky, resp. záruční listinu ze dne 23. 12. 2016, reg. č. XXXXX, znějící na částku 110 000 Kč,

ačkoli věděl, že takové smlouvy s Komerční bankou, a. s., ve skutečnosti uzavřeny nebyly a že tyto fiktivní doklady budou s ostatní dokumentací o zadávacích řízeních předloženy poskytovateli dotací k ověření správnosti postupů při zadávání zakázek a k posouzení způsobilosti uplatňovaných výdajů,

tedy

vyhotovil a předložil nepravdivé doklady vztahující se k výdajům rozpočtu spravovaného Evropskou unií, a tím umožnil nesprávné použití finančních prostředků z takového rozpočtu,

čímž spáchal

přečin poškození finančních zájmů Evropské unie podle § 260 odst. 1 trestního zákoníku, ve znění zákona č. 86/2015 Sb.

Za to se odsuzuje

Podle § 68 odst. 1 trestního zákoníku k peněžitému trestu ve výměře 300denních sazeb, kdy denní sazba se podle § 68 odst. 2 trestního zákoníku stanovuje ve výměře 500 Kč, tedy k celkovému peněžitému trestu ve výměře **150 000 (sto padesát tisíc) Kč.**

Odůvodnění:

1. Státní zástupce Krajského státního zastupitelství v Brně - pobočka ve Zlíně podal ke Krajskému soudu v Brně - pobočka ve Zlíně dne 19. 2. 2024 na obžalované K.G., H.R., narozenou XXXXX, a obchodní společnost XXXXX IČO XXXXX obžalobu, přičemž všechny obžalované vinil ze spáchání přečinu poškození finančních zájmů Evropské unie podle § 260 odst. 1 trestního zákoníku. U hlavního líčení konaného dne 11. 3. 2024 nalézací soud trestní stíhání obžalované H.R. zastavil podle § 223 odst. 1 trestního řádu ve smyslu § 11 odst. 1 písm. b) trestního řádu a rovněž trestní stíhání obžalované právnické osoby společnosti XXXXX zastavil podle § 223 odst. 1 trestního řádu ve smyslu § 11 odst. 1 písm. e) trestního řádu per analogiem.
2. Obžalovaný K. G. v přípravném řízení svoji trestnou činnost popíral, stejně tak u prvního hlavního líčení dne 11. 3. 2024. U hlavního líčení dne 14. 3. 2024 však obžalovaný prohlásil vinu, kterou soud podle § 206c odst. 4 trestního řádu přijal a podle § 206c odst. 6 trestního řádu rovněž rozhodl o neprovedení dokazování v rozsahu, v jakém obžalovaný prohlásil vinu. Nad rámec prohlášení viny nalézací soud dodává, že vina obžalovaného nevyplyvá pouze z jeho prohlášení viny, ale je jednoznačně prokázána rovněž svědeckými výpověďmi, a to především svědku P.K. a J.R., dále pak listinnými důkazy, které se týkají samotných bankovních záruk. Lze tak konstatovat jednoznačnost prokázání viny obžalovanému K.G..
3. Obžalovaný K.G. tedy svým jednáním, které je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku, kdy vyhotovil nebo nechal vyhotovit a předložil nepravdivé doklady vztahující se k výdajům rozpočtu spravovaného Evropskou unií a tím umožnil možné nesprávné použití finančních prostředků z takového rozpočtu, kdy takto jednal jako předseda představenstva společnosti XXXXX v jejím zájmu a prospěchu, jakož i v rámci její činnosti, naplnil po objektivní i subjektivní stránce skutkovou podstatu přečinu poškození finančních zájmů Evropské unie podle § 260 odst. 1 trestního zákoníku ve znění zákona č. 86/2015 Sb., neboť trestnou činnost spáchal v roce 2016, tedy za účinnosti trestního zákoníku ve znění zákona č. 86/2015 Sb. účinného do 30. 11. 2019, v němž byla skutková podstata trestného činu poškození finančních zájmů Evropské unie podle § 260 odst. 1 formulována odlišně od nynější dikce. Trestní zákoník v aktuálním znění není pro obžalovaného příznivější, když zákonem stanovené tresty jsou u obou znění stejné, a proto trestnost daného jednání soud posuzuje ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 trestního zákoníku podle zákona účinného v době, kdy byl spáchán. Obžalovaný jednal v úmyslu příjmem ve smyslu § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, když věděl, že předložené dokumenty se vztahují k výdajům rozpočtu spravovaného Evropskou unií a budou podkladem pro ověření správnosti postupu zadavatele při zadávání veřejné zakázky a k posouzení způsobilosti uplatňovaných zájmů. Společenská škodlivost daného jednání spočívá v narušení zájmům na dodržování pravidel tržní ekonomiky a finančních zájmů Evropské unie. S ohledem na již výše citované rozhodnutí týkající se zbývajících obžalovaných, soud konstatuje, že u obžalovaného K.G. nepřichází v úvahu rozhodnutí o zastavení nebo u jeho trestné činnosti nedošlo k promlčení s ohledem na spáchání shodné trestné činnosti - přečinu poškození finančních zájmů Evropské unie podle § 260 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku, který spáchal dne 13. 10. 2017, za což byl odsouzen rozsudkem Krajského soudu v Brně - pobočka ve Zlíně dne 3. 5. 2022, č. j. 68 T 4/2022-623 (založeno na č. l. 2679-2680), kterým mu byl uložen peněžitý trest ve výměře 100denních sazeb po 500 korunách tedy celkem 55 000 Kč. Daný peněžitý trest obžalovaný již zaplatil.
4. Obžalovanému byl uložen trest dle § 260 odst. 1 trestního zákoníku. Při ukládání trestu soud postupoval v souladu s ustanoveními § 35 37 38 a především 39 trestního zákoníku. Samotným smyslem a účelem trestu je ochrana společnosti před kriminalitou, když primární zásadou stanovenou trestním zákoníkem je ve smyslu § 38 trestního zákoníku zásada přiměřenosti trestních sankcí. Pokud jde o ukládání trestu, pak rozhodujícím kritériem pro konkrétní uložený trest je

charakter spáchaného trestného činu, dále okolnosti spáchaného trestného činu, včetně osoby pachatele. Povahu a závažnost spáchaného trestného činu blíže určují hlediska, která jsou demonstrativně vypočtena ustanovení § 39 odst. 2 trestního zákoníku. Patří k nim především objektivní znaky blíže charakterizující spáchaný trestný čin, a to význam chráněného zájmu, který byl činem dotčen, způsob provedení činu, jeho následky, okolnosti, za kterých byl čin spáchán, míra zavinění pachatele, pohnutka, záměr a cíl, a v neposledním řadě, jak je výše uvedeno, osoba pachatele. Podpůrným hlediskem ve vztahu k povaze a závažnosti trestného činu jsou poměry pachatele, a to především v době ukládání trestu. V rámci ukládání trestu soud vychází ze zásady individualizace trestu a požadavků, aby druh uloženého trestu, jakož i výše, odrážel podstatné zvláštnosti konkrétního případu. Obecně lze konstatovat, že při ukládání trestu se vždy především zvažují povaha a závažnost spáchané trestné činnosti, dále poměry pachatele, jeho dosavadní způsob života, možnost nápravy a další okolnosti polehčující nebo přitěžující. Hlavním kritériem pro ukládání trestu je tak povaha a závažnost spáchaného trestného činu, která zahrnuje nejširší okruh skutečností týkající se trestného činu. Soud při zvažování polehčujících a přitěžujících okolností u obžalovaného neshledává žádnou přitěžující okolnost. Obžalovaný byl sice odsouzen již zmiňovaným rozsudkem Krajského soudu v Brně - pobočka ve Zlíně, avšak s ohledem na zaplacení peněžitého trestu se na něj hledí, jako by nebyl soudně trestán. Daný skutek, pro který byl odsouzen výše citovaným rozsudkem, byl spáchán před nynější trestnou činností. U obžalovaného tak lze dovodit polehčující okolnost podle § 41 písm. p) trestního zákoníku, tedy že vedl před spácháním trestného činu řádný život. S ohledem na prohlášení viny pak soud rovněž dovozuje polehčující okolnost dle § 41 písm. l) trestního zákoníku. Danou polehčující okolnost však soud s ohledem na dobu prohlášení viny nepřeceňuje, nicméně jedná se o doznání k trestné činnosti. Proti obžalovanému jsou v současné době vedena další trestní řízení, a to u Okresního soudu ve Zlíně (č. l. 2720-2727) a u Okresního soudu v Uherském Hradišti (č. l. 2683-2697), a v obou trestních věcech doposud nebylo ani nepravomocně rozhodnuto. K trestním řízením vůči obžalovanému soud nepřihlíží s ohledem na zásadu presumpce neviny.

5. Státní zástupce ve svém závěrečném návrhu oproti obžalobě z důvodu doznání viny nenavrhoval uložení podmíněného trestu odnětí svobody, ale navrhl uložení peněžitého trestu ve výměře 100 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu v obchodních korporacích a družstvech na dobu dvou let. Pokud by měl být ukládán jen peněžitý trest, navrhl jeho minimální hranici ve výměře 200 000 Kč. Oproti tomu obhajoba navrhovala zastavení trestního řízení dle § 172 odst. 2 písm. a) trestního řádu, případně upuštění od potrestání s ohledem na délku trestního řízení a dopadu řízení, které má a mělo na klienta, když mu způsobilo zásadní osobní problémy spočívající v rodinném rozvratu a zásadní ekonomické problémy. V případě potrestání ze strany soudu podle názoru obhajoby je trest peněžitý navržený obžalobou ve výměře 100 000 Kč zcela dostačující a takto uložený trest by odrážel i prohlášení viny ze strany obžalovaného. Nálezací soud při úvahách o trestu nejprve konstatuje, že trestní řízení vůči obžalovanému počalo v červnu roku 2022 a nelze tak hovořit o nepřiměřeně dlouhém trestním řízení. Na straně druhé prvotní úkony v trestní věci byly provedeny již v roce 2019, jak plyne ze záznamu o zahájení úkonu trestního řízení ze dne 11. 1. 2018 (č. l. 1) a provedené domovní prohlídky ze dne 12. 9. 2019 (č. l. 321), takže lze hovořit o dlouhodobém zásahu do života žalovaného. Jak soud konstatoval výše, obžalovaný prohlásil vinu a tato okolnost je jisté okolností polehčující, i když tuto polehčující okolnost, s přihlédnutím na dobu prohlášení viny, soud nepřeceňuje. S ohledem na dobu spáchané trestné činnosti a zásadu, že případný ukládaný trest by měl následovat co nejdříve po spáchané trestné činnosti, soud je toho názoru, že účel trestu naplní nejlépe toliko peněžitý trest, který soud obžalovanému uložil ve výměře 300denních sazeb a denní sazbu stanovil ve výměře 500 Kč, tedy peněžitý trest ve výměře 150 000 Kč. Takto uložený peněžitý trest podle názoru soudu je přiměřený všem okolnostem spáchané trestné činnosti i osobě obžalovaného. Soud neukládal navržený trest zákazu činnosti, a to především s ohledem na časový

odstup od spáchané trestné činnosti, když takto uložený trest nepovažuje soud za důvodný a přiměřený.

Poučení:

Proti všem výrokům tohoto rozsudku je možné podat odvolání do 8 dnů ode dne jeho doručení k Vrchnímu soudu v Olomouci prostřednictvím Krajského soudu v Brně, pobočky ve Zlíně.

Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku a obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká.

Poškozený může odvoláním rozsudek napadnout pro nesprávnost výroku o náhradě škody nebo proto, že takový výrok nebyl učiněn. Poškozený může požádat o vyrozumění o konání veřejného zasedání o podmíněném propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, žádost se podává u tohoto soudu.

Poškozený může žádat o uspokojení nároku na náhradu škody nebo nemajetkové újmy způsobené trestným činem nebo na vydání bezdůvodného obohacení získaného trestným činem podle zákona o použití peněžních prostředků z majetkových trestních sankcí, je-li tímto rozsudkem ukládána sankce, která je majetkovou trestní sankcí podle zákona o použití peněžních prostředků z majetkových trestních sankcí (§2 odst. 1 zák. č. 59/2017 Sb.).“

Odvolání musí být do 8 dnů od doručení písemného vyhotovení rozsudku odůvodněno tak, aby bylo patrné, ve kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda jej podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo neprospěch obžalovaného.

Jestliže odvolání nesplňuje náležitosti obsahu odvolání, může být odvolacím soudem odmítnuto.

Zlín 14. 3. 2024

JUDr. Radomír Koudela v. r.
předseda senátu